

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 27. S. Aphraates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

liquando occultasse ferebatur; in illis Dei Sæculum IV.
A. C. 370.
laudes cantabant, & verbum ejus auscul-
tabant, hiemali tempore pluviis, & ni-
vibus, æstivo solis ardoribus vexati. Il-
luc quoque milites immissi sunt, qui eos Hier. ep. 57.
Damaso.
effugarent; tunc in ripis fluvii Orontis
congregabantur, unde iterum abacti, in
exercitiorum campum migrarunt, quare
ab illis, qui de communione Paulini e-
rant, campenses dicti sunt; at hoc etiam
loco tertio depulsi sunt. Interim Valens Socr. IV.
c. 17.
Imperator multos eorum tormentis sub-
jecit, multos diverso mortis genere,
plurimos vero in Orontem projectos, su-
stulit.

§. XXVII.

S. Aphraates.

Palatium Regium Antiochiæ in ripa O- Theod. IV.
hist. c. 26. Id.
Philost. c. 8.
rontis stabat, & via publica, quæ in
campos ducebat, erat intermedia. Qua-
dam die Valens ex superiore porticu pro-
spiciens, vidit senem, vili palliolo tectum,
& quamvis senio tardaretur, passus, quan-
tum posset, urgentem; qui stabant pro-
ximi, Imperatori dicunt, esse Monachum
Aphraatem, quem hujus urbis populus
mira veneratione colebat; is, relicta so-
litudine, prodierat, ut periclitanti Eccle-
siæ succurreret, quamvis esset simplex
Laicus, & tunc quidem in illum locum,
ubi

Sæculum IV. ubi Catholici conveniebant, se confertim
A. C. 370. festinabat. *Quo vadis?* inquit Imperator: respondit Aphraates: *Vado orare, ut prospere regnes. Te vero, repositus Valens: in tua cella manere oportebat. Et, sicut regula monastica præcipit, secreto orare.* Aphraates: *Optime dicitur Domine! in cella me manere oportuit, sed mansi etiam, quamdiu oves Domini in pace secunda fuere, nunc autem, cum salutate periclitentur, nihil intentatum relinquendum est, ut salventur.* Edic! Domine! *si puella essem, in domo Patris me inclusa, Et viderem paternas aedes flammis corripere, quid mihi faciendum esset, in quiete sedere liceret, Et nihil ad restituendum ignem moliri? Imo et thalamum profiliendum esset, currendum, Et quocumque necessitas peteret, aqua inferenda.* Idem ego jam facio; tu! *in domum Patris nostri ignem injecisti, Et nos accurrimus, ut extinguamus.* Ita Aphraates locutus est. Imperator tacuit, sed quidam de ejus familia Evnuchus ex portu cu convicia sancto Seni dixit, mortem minitatus. Paucis post tempore idem Evnuchus exploratum ivit, an balneum quod Imperatori parabatur, satis esset calidum, atque vertigine actus in calderium lapsus est; ita, nemine, qui adjuvaret, præsentem, interiit. Misit Imperator alium Evnuchum, qui eum vocaret.

ivit ille, rediitque, dicens, neminem se Seculum IV.
A. C. 370.
in quoquam cubiculo vidisse; decurrunt
plures, tandemque diu quarendo, post-
quam omnia labra inspexissent, miserum
inveniunt, toto corpore jacentem, & ex-
tinctum. Hujus mortis fama illico per
urbem dispersa, omnesque Deum Aphraa-
tis laudabant. Hoc fato perterritus Im-
perator virum, ut apud se constituerat,
non est ausus in exilium mittere, ideo
tamen alios Catholicos persequi non de-
stitit.

S. Aphraates erat natione Persa, il-
lustri familia ortus. Christiana Religio-
ne suscepta, patriam reliquit, venitque
Edeffam, seque ædiculæ, quam extra ur-
bem invenit, includens, ibi pietatis ex-
ercitiis vacavit. Inde Antiochiam tran-
sit, jam tunc ab hæreticis agitatum, nem-
pe sub Constantio, & in Monasterium ex-
tra urbem secessit. Linguam græcam
ex parte didicit, & tamen pronuntiatio-
ne sua semi-barbara, cum vix, quid vel-
let, enuntiaret, majorem persuadendi
vim possidebat, quam omnes Sophistæ,
ob artem suam bene dicendi superbia
inflati. Omnes hominum ordines, ad
se trahebat, Magistratus, artifices, mili-
tes, ignorantes, doctos; hi silentio lo-
quentem auscultabant, alii quarendo bo-
nam Doctrinam eliciebant. Quamvis
ita bono communi laboraret, nunquam
Hist. Eccles. Tom. IV. U tamen

Sæculum IV. tamen passus est quemquam sibi famu-
A. C. 370. lari, nec a quoquam mercedem accepit
 excepto pane, quem ei amicorum unum
 subministrabat; cum ad ultimam senectu-
 tatem devenisset, pani aliqua olera ad-
 junxit, nunquam ante solis occasum co-
 medere solitus. Hæc fuit vita magistri
 Aphraatis, qui tunc venerat, ut Religio-
 ni succurreret; plura exinde alia edidit
 miracula; Theodoretus, qui hæc testatur
 facit, S. Senem viderat, ejusque Bene-
 dictioem adhuc puer acceperat.

§. XXVIII.

S. Julianus Sabbas.

*Theod. Phi-
 loth. c. 2. p.
 780. Sup.
 l. XV. §. 48.*

Tum hæretici rumorem in vulgus spen-
 derunt, magnum Julianum ad suam
 communionem transiisse, celebrem illum
 ascetam ex Osroene, cui obitus Imperatoris
 Juliani fuerat revelatus. Sabbas
 vocabatur, id est, Syriace cano capite
 seu senex. Ut tantam calumniam dilu-
 erent, Flavianus, Diodorus, & Aphra-
 tes Acacium adierunt, post hæc Episcopus
 pum Bereensem, qui vitæ Monasticæ Ma-
 gistrum habuerat Asterium, Juliani Sabbas
 Discipulum; Acacio persuaserunt, ut cum
 Asterio ad S. Senem iret, & ad ferendum
 Ecclesiæ auxilium adduceret. Ubi
 Julianum pervenerunt, eum Asterius
 locutus est in hunc modum: *Edisser-
 Pater mi! quare tantos labores jucu-*